

Arrest

nr. 281 078 van 29 november 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122 bus 14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Duitse nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 juli 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 8 augustus 2022 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. STAES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat O. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 juli 2022 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“De heer: [S.A.], geboren te [...], op [...] onderdaan van Duitsland wordt het bevel gegeven om het grondgebied van België onmiddellijk te verlaten.

Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald, moet hij het grondgebied verlaten. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken, terug te keren naar België.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, eerste lid, 3°, artikel 43§1, 2° en artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, geacht de openbare orde te kunnen schaden, het gedrag van de betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, hij werd op 16.09.2021 opgesloten onder aanhoudingsmandaat wegens diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en wegens bendevoering, feiten waarvoor hij mogelijks veroordeeld kan worden.

Zo werd de betrokkene herkend als mededader die aanwezig was zowel bij de voorverkenning als bij de feiten zelf van de poging diefstal met braak te Tienen.

De feiten zijn immers zwaarwichtig en druisen in tegen het maatschappelijk bewustzijn en de sociale orde. Door het plegen van dergelijke misdrijven wordt een belangrijk moreel en materieel nadeel berokkend aan onschuldige derden en de daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering maakt een bedreiging uit voor de openbare orde.

Ingevolge de aard van de feiten waarvan betrokkene verdacht wordt (diefstal met braak, inklimming, valse sleutels; bendevoering) concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij minstens sinds 16.09.2021 in het Rijk verblijft en dat hij geen aanvraag heeft ingediend voor een verblijf van meer dan 3 maanden in de hoedanigheid van burger van de Europese Unie.

Artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: gezien voorgaande wordt aan betrokkene geen termijn toegekend om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

In de vragenlijst hoorrecht ingevuld op 01.10.2021, heeft de betrokkene verklaard geen familie te hebben in België. Hij heeft ook geen ziektes of andere redenen om niet te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst. Wel verklaart hij een te hard werkende schildklier te hebben. De betrokkene blijkt echter niet aan te geven op welke manier dit hem zou kunnen verhinderen om te reizen. Betrokkene bewijst zijn verklaringen verder niet met medische attesten en, bij gebrek aan bewijs, kunnen deze elementen een verwijdering niet verhinderen. Artikel 8 en 3 EVRM zijn dus niet van toepassing."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 6 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 7, eerste lid, 3°, 43, § 1, 2° en 44ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Na een theoretische toelichting verstrekt verzoeker de volgende toelichting bij zijn middel:

"Eerste onderdeel,

Volgens vaste rechtspraak vormt de exceptie van openbare orde een afwijking van het verblijfsrecht van Unieburgers en hun familieleden, die strikt moet worden opgevat en waarvan de draagwijdte niet eenzijdig door de lidstaten kan worden bepaald (zie in die zin arresten van het Hof van Justitie van 4 december 1974, Van Duyn, 41/74, EU:C:1974:133, punt 18; van 27 oktober 1977, Bouchereau, 30/77, EU:C:1977:172, punt 33; van 29 april 2004, Orfanopoulos en Oliveri, C-482/01 en C-493/01, EU:C:2004:262, punt 65, en van 13 september 2016, Rendón Marin, C-165/14, EU:C:2016:675, punt 58).

Uit de bewoordingen van artikel 27, lid 2, van richtlijn 2004/38 volgt namelijk dat de om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen uitsluitend gebaseerd mogen zijn op het persoonlijke gedrag van de betrokkene.

Artikel 27, lid 2, tweede alinea, van deze richtlijn stelt bovendien als voorwaarde voor een verwijderingsmaatregel dat dergelijk gedrag een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt. In de regel vereist deze vaststelling dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten (HvJ 22 mei 2012, I, C-348/09, EU:C:2012:300, punt 30).

Verweerder dient na te gaan of het gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd (zie ook artikel 27, 2, tweede lid van de richtlijn 2004/38).

Verzoeker betwist dat de gemachtigde deze bepalingen heeft nageleefd bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verwerende partij stelt dat verzoeker d.d. 16.09.21 opgesloten werd onder aanhoudingsmandaat wegens diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en wegens bendevoering, feiten waarvoor hij mogelijks veroordeeld kan worden. De gemachtigde baseert zich bij het nemen van de bestreden beslissing exclusief op de vaststellingen die werden vermeld in het aanhoudingsmandaat, daterend van 16.09.21.

Het aanhoudingsmandaat werd echter onder voorwaarden en met betaling van een borgsom opgeheven. Hieruit volgt dat er derhalve redenen bestaan die de noodzaak van de verdere vasthouding niet langer verantwoorden. Dit betreffen elementen ten voordele van verzoeker, waarmee echter geen rekening werd gehouden door de gemachtigde.

De gemachtigde is er nochtans toe gehouden om op een zorgvuldige wijze na te gaan, bij het nemen van de bestreden beslissing, of het gedrag van de betrokkene een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Concrete elementen die hebben aanleiding gegeven tot de opheffing van het aanhoudingsmandaat komen echter niet ter sprake. Er dient woordelijk, uit de bestreden beslissing, te worden vastgesteld dat de gemachtigde zich beperkt tot de vaststellingen in het aanhoudingsmandaat van een jaar geleden. In het administratief dossier zitten ook geen documenten die erop wijzen dat de gemachtigde zich heeft geïnformeerd over de redenen voor de opheffing van het aanhoudingsmandaat (stuk 3).

Door verweerder wordt dan ook niet afdoende gemotiveerd dat het gedrag van verzoeker een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt.

Het vermoeden van onschuld belet niet dat verweerder op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 11 juni 2015, nr. 231.531), doch dit onderzoek dient op een zorgvuldige wijze te worden gevoerd en dient rekening te houden met alle relevante gegevens, zo ook de redenen waarom het aanhoudingsmandaat - waarop de bestreden beslissing exclusief steunt - werd opgeheven.

Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen bovendien niet aangevoerd worden ter onderbouwing van de bestreden beslissing. Een voldoende individueel onderzoek werd door verweerder in de bestreden beslissing dan ook niet verricht. Bovendien vormt de exceptie van openbare orde een afwijking van het verblijfsrecht van Unieburgers en hun familieleden, dat strikt moet worden opgevat.

Een bevel "kan" immers worden opgelegd, maar dit is geen verplichting.

De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn (en de hierop geënte rechtspraak van het Hof van Justitie), artikel 27 van de richtlijn 2004/38 (en de hierop geënte rechtspraak van het Hof van Justitie), artikel 7,43 en 44ter Verblijfswet en het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

Tweede onderdeel,

Aangezien er tevens een schending is van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, in samenhang met art. 13 EVRM.

De door verzoeker ingeroepen zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002; zie Arrest RvV nr. 15.753 van 10 september 2008 in de zaak RvVXII).

Aangezien het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr.

167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; zie arrest RVV nr. 21.834 van 23 januari 2010 in de zaak RvVX/ II).

Aangezien in casu op basis van de bestreden beslissing de overheid kennelijk haar discretionaire bevoegdheid heeft overschreden. Dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is en derhalve tevens het redelijkheidsbeginsel schendt.

Men baseert zich in het oordeel dat verzoeker zijn gedrag geacht kan worden de openbare orde te schade, enkel en alleen op het aanhoudingsmandaat van verzoeker.

Deze motivering is absoluut onvoldoende. Een aanhoudingsmandaat vormt het begin van een gerechtelijk onderzoek. Vanaf dat moment gaat men op zoek naar argumenten à charge, maar ook à décharge.

De Belgische Staat baseert zich louter op een aanhoudingsmandaat en houdt dus op geen enkele wijze rekening met andere elementen aanwezig in het strafdossier.

Zij neemt voortijdig een beslissing dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten. Er is immers niet eens een veroordeling van verzoeker. De Belgische Staat legt het principe van het vermoeden van onschuld volledig naast zich neer en handelt daarmee flagrant in strijd met artikel 6 EVRM.

Dat verwerende partij voortijdig en ondoordacht de beslissing inzake het bevel om het grondgebied te verlaten heeft genomen, volgt ook uit een aantal elementen van de motivering die gewoonweg onjuist zijn en andere elementen die allerm minst zorgvuldig zijn te noemen.

Uit alles aan de bestreden beslissing is te merken dat zij in zeven haasten werd genomen. Zo stelt men in de bestreden beslissing dat betrokkene een borgsom zou hebben betaald en daarom in vrijheid zou zijn gesteld. Dit is geen correcte motivering. Verzoeker dient immers voorwaarden opgelegd door het Hof van Beroep na te leven (stuk 2):

- 1) Een vaste woon- en verblijfplaats hebben te 2018 Antwerpen, Statiestraat 30
- 2) Zich aan geen enkele proceshandeling onttrekken
- 3) Contactverbod met verdachten
- 4) Verbod België te verlaten zonder schriftelijke toestemming van de bevoegde justitiële overheden
- 5) Zijn paspoort af geven aan de politiediensten
- 6) Vrijwillig contact opnemen met het Justitiehuis
- 7) Zich onthouden van het plegen van strafrechtelijk te betugelen feiten

De bestreden beslissing is volledig tegengesteld aan de voorwaarden die verzoeker opgelegd heeft gekregen.

Hieruit blijkt dat de Belgische Staat op onvoldoende doordachte wijze te werk is gegaan.

Hoe kan verzoeker enerzijds onmiddellijk het grondgebied van België verlaten en anderzijds vast adres houden te 2018 Antwerpen, Statiestraat 30 en het verbod het land te verlaten naleven. Het één gaat gewoon niet samen met het ander.

De Belgische Staat nam de bestreden beslissing zonder een doordacht onderzoek te doen van het dossier. Uit de samenlezing van hetgeen voorafgaat, dient men te concluderen dat de overheid overhaast, onnodig en ondoordacht is tewerk gegaan.

Verweerder geeft in de motivering van de bestreden beslissing aan dat "ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier het voor betrokkene mogelijk is om, voorzien van de nodige identiteitsstukken, terug te keren naar België".

Hoe verzoeker, die wanneer hij werd vrijgelaten, dan én onmiddellijk het grondgebied dient te verlaten én kan voldoen aan de opgelegde verplichtingen waaronder de verplichting om vast verblijf te houden in België en om niet zonder voorafgaande toestemming van de onderzoeksrechter het grondgebied te verlaten, wordt niet verduidelijkt.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt geenszins dat verweerder concreet is nagegaan of het mogelijk is voor verzoeker om zich te houden aan de voorwaarden, alsook het bevel op te volgen.

Verweerder kan niet aangeven dat met het gegeven bevel verzoeker nog steeds in de mogelijkheid is om de hem opgelegde verplichtingen in het kader van het gerechtelijk onderzoek te voldoen, zonder zich dan eerst in kennis te stellen van en concreet rekening te houden met de voorwaarden die verzoeker waren opgelegd, waaronder - zo wordt herhaald - het verbod om het land te verlaten zonder voorafgaande toestemming van de onderzoeksrechter en de verplichting vast verblijf te houden op een vooraf bepaald adres in België.

Er blijkt niet dat verweerder zich voor het nemen van de bestreden beslissing steunde op een correcte en zorgvuldige feitenvinding.

Nergens wordt zelfs het arrest van de KI d.d. 06.07.22 vermeld.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangetoond.

Derde onderdeel,

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker geen aanvraag heeft ingediend voor een verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van burger van de Europese Unie, ondanks dat hij minstens sedert 16.09.21 in het Rijk verblijft.

Verzoeker werd bij zijn binnenkomst in het Rijk aangehouden. Hij was hier dus nog geen drie maanden. Sindsdien zat hij in hechtenis.

Hij heeft quasi onmiddellijk na zijn vrijlating een aanvraag krachtens artikel 40 Verblijfswet ingediend. Thans is hij in afwachting voor een afspraak te Deurne om zijn bijlage 19 te verkrijgen, maar helaas zijn de wachttijden ontzettend lang (stuk 4).

Vierde onderdeel,

In het kader van artikel 44ter Verblijfswet dient verwerende partij rekening te houden met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

In de bestreden beslissing wordt enkel gemotiveerd in het kader van artikel 3 en 8 EVRM. Met name wordt gesteld dat verzoeker hier geen familie heeft, en geen ziektes zou hebben dewelke een terugkeer naar het land van herkomst verhinderen.

Echter, de economische situatie, socio-culturele integratie, en bindingen met zijn land van herkomst worden niet besproken of vermeld.

Dit maakt tevens een schending uit van het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 44ter Verblijfswet.”

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt daarnaast in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.3. Artikel 43 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 44ter van de Vreemdelingenwet luidt:

“§ 1. Wanneer een burger van de Unie of zijn familielid niet of niet meer het recht heeft om op het grondgebied te verblijven, kan de minister of zijn gemachtigde hem, met toepassing van artikel 7, eerste lid, een bevel geven om het grondgebied te verlaten.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2. Het bevel om het grondgebied te verlaten, afgegeven aan een burger van de Unie of zijn familielid, vermeldt de termijn binnen welke hij het grondgebied van het Rijk moet verlaten. Behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen, mag deze termijn niet korter zijn dan een maand te rekenen vanaf de kennisgeving van de beslissing.

De in het eerste lid bedoelde termijn kan door de minister of zijn gemachtigde worden verlengd wanneer:

1° de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen deze termijn, of

2° de omstandigheden die specifiek zijn voor de situatie van de betrokkene dit rechtvaardigen.

De aanvraag voor een verlenging van de termijn om het grondgebied van het Rijk te verlaten moet door de burger van de Unie of zijn familielid worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde.”

Artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet stelt vervolgens:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

[...]

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;”.

2.4. In zijn rechtspraak licht het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ) toe dat het begrip “openbare orde” hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (HvJ 13 september 2016, C-166/14, Rendon Marin, pt. 83).

De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende maatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde mogen uitsluitend zijn gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt (HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 59-61).

Het komt de (gemachtigde van de) staatssecretaris toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een verwijderingsmaatregel kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 46).

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24).

2.5. Het door verzoeker betreden bevel om het grondgebied te verlaten steunt op de hierboven aangehaalde wetsbepalingen en de vaststelling dat zijn persoonlijk gedrag een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Verweerder licht toe dat verzoeker op 16 september 2021 werd aangehouden voor diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en voor bendevoering, feiten waarvoor hij mogelijk nog wordt veroordeeld. Hij verduide-lijkt dat verzoeker werd herkend als mededader die zowel aanwezig was bij de voorverkenning als bij de feiten zelf van poging tot diefstal met braak in Tienen. Hij motiveert dat deze feiten zwaarwichtig zijn, deze indruisen tegen het maatschappelijk bewustzijn en de sociale orde en door het plegen van dergelijke misdrijven een belangrijk moreel en materieel nadeel wordt berokkend aan onschuldige derden. Hij wijst ook op de maatschappelijke beroering die deze feiten veroorzaken.

2.6. Verzoeker betoogt dat verweerder door de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten de toepasselijke wettelijke bepalingen niet heeft nageleefd. Hij stelt dat verweerder zich volledig baseert op de vaststellingen in het aanhoudingsmandaat van 16 september 2021, terwijl dit mandaat onder voorwaarden en mits betaling van een borgsom werd opgeheven. Hij wijst er op dat er bijgevolg redenen bestaan waarom een verdere vasthouding niet langer noodzakelijk is. Met deze redenen, en met de andere elementen aanwezig in het strafdossier, is volgens hem onterecht geen rekening gehouden. Hij stelt dat een voldoende individueel onderzoek niet blijkt. Hij benadrukt dat de exceptie van openbare orde de uitzondering is en strikt moet worden opgevat. Hij stelt nog dat verweerder het principe van het vermoeden van onschuld volledig naast zich neerlegt en hiermee handelt in strijd met artikel 6 van het EVRM. De bestreden beslissing is volgens hem voortijdig en ondoordacht genomen. Hij wijst er nog op dat verweerder er aan is voorbijgegaan dat hem door de kamer van inbeschuldiging-stelling (hierna: de KI) bij zijn voorwaardelijke invrijheidstelling voorwaarden werden opgelegd, waaronder het hebben van een vaste woon- en verblijfplaats in Antwerpen en het verbod België te verlaten zonder schriftelijke toestemming, en de bestreden beslissing volledig tegengesteld is aan deze opgelegde voorwaarden.

Er moet worden vastgesteld dat verweerder niet zozeer steunt op het aanhoudingsbevel van 16 september 2021, maar wel op de aard en de ernst van de feiten en de persoonlijke gedragingen van verzoeker zoals deze hieruit blijken. Hij is concreet ingegaan op deze feiten en heeft toegelicht waarom hij zwaar tilt aan deze feiten en de persoonlijke gedragingen van verzoeker die hieruit naar voor komen, met name dat verzoeker werd herkend als mededader bij een poging tot diefstal met braak in Tienen, zowel bij de voorverkenning als bij de feiten zelf.

De Raad erkent dat het vermoeden van onschuld een belangrijk rechtsbeginsel is in het Belgisch recht en eveneens wordt gewaarborgd door artikel 6, § 2 van het EVRM. Er blijkt evenwel niet dat verweerder dit vermoeden van onschuld of het recht op een eerlijk proces daadwerkelijk heeft miskend door het nemen van de bestreden beslissing. Ook al houdt het aanhoudingsmandaat inderdaad geen veroor-deling in, dan nog mocht verweerder hieruit wel afleiden dat verzoeker door zijn gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Het is vaste rechtspraak dat het feit dat een persoon (nog) niet is veroordeeld, niet verhindert dat verweerder reeds maatregelen neemt op verblijfsrechtelijk vlak en dat het vermoeden van onschuld, zoals neergelegd in artikel 6, tweede lid van het EVRM, niet verhindert dat verweerder bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die nog niet tot een stafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). De bestreden beslissing maakt er verder uitdrukkelijk melding van dat het voor verzoeker mogelijk is om, voorzien van de nodige identiteitsstukken, terug te keren naar België teneinde te voldoen aan het gerechtelijk dossier.

Overeenkomstig artikel 16, § 5 van de wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis, vaardigt de onderzoeksrechter een aanhoudingsbevel uit wanneer hij het bestaan van ernstige aanwijzingen van schuld vaststelt. Het gegeven dat een onderzoeksrechter aldus ernstige aanwijzingen van schuld kon weerhouden – wat weliswaar niet impliceert dat verzoeker reeds schuldig werd bevonden – vormt in deze dan ook een indicatie dat verzoekers aanhouding niet zonder meer berustte op een vergissing en dat hij geheel niets te maken zou hebben met de zaak.

Het bevel tot aanhouding van 16 september 2021 bevindt zich in het administratief dossier. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker onder aanhoudingsmandaat stond van 16 september 2021 tot kort voor het nemen van de bestreden beslissing, dit wegens ernstige aanwijzingen van schuld inzake poging tot diefstal met als verzwarende omstandigheid braak en deelname aan een vereniging van misdadigers. De onderzoeksrechter steunde zich op de vaststellingen van de verbalisanten, de verklaring van het slachtoffer, de in beslag genomen voorwerpen, de beschadigde afsluiting en het beschadigde

hangslot, de uitlezing van de gsm van reeds inverdenkinggestelden, de ANPR-beelden en de verklaringen van de medeverdachten. De onderzoeksrechter stelde vast dat verzoeker samen met anderen inbraken met braak en/of inklimming en/of valse sleutels pleegt op bedrijventerreinen en weerhield een reëel risico op recidive, gelet op het georganiseerd karakter van de inbraken.

Op basis van het aanhoudingsmandaat voor poging tot diefstal met als verzwarende omstandigheid braak en deelname aan een vereniging van misdadigers, feiten waarvoor verzoeker mogelijk kan worden veroordeeld, en de ernst en de maatschappelijke impact van deze feiten, kon verweerder op kennelijk redelijke wijze stellen dat verzoeker door zijn gedrag kan worden beschouwd als een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving en vervolgens hieraan verblijfsrechtelijke gevolgen koppelen.

Verzoeker kan evenmin overtuigen dat de gedane beoordeling onzorgvuldig is of hierbij bepaalde gegevens onterecht niet in rekening zijn gebracht.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gerechtelijke vrijlating van verzoeker na de opheffing van het aanhoudingsbevel en het betalen van de borg de aanleiding waren voor verweerder om over te gaan tot de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Hieruit alleen al blijkt dat verweerder, minstens impliciet, rekening hield met de opheffing van het aanhoudingsbevel, maar hij van mening was dat dit niets afdeed aan zijn beoordeling dat verzoeker gelet op de feiten waarvoor hij onder aanhoudingsmandaat stond en waarvoor hij mogelijk nog wordt veroordeeld, door zijn gedrag kan worden geacht een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving te vormen.

Dat het bevel tot aanhouding intussen door de KI werd opgeheven, maakt inderdaad nog niet dat verweerder de feiten waarvoor verzoeker gedurende bijna 10 maanden werd aangehouden niet langer kan aanwenden om aan te tonen dat hij door zijn gedrag kan worden geacht een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging te vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving en hieraan geen verblijfsrechtelijke consequenties meer zou kunnen koppelen. Verzoeker toont niet aan dat hij niet meer wordt verdacht of van elke verdenking is vrijgesteld.

Integendeel, nu uit het arrest van de KI van 6 juli 2022 – dat eveneens voorhanden is in het administratief dossier – blijkt wat volgt. De KI stelde vast dat er ernstige aanwijzingen van schuld blijven bestaan in hoofde van verzoeker, op basis van de verklaringen van de andere inverdenkinggestelden, de analyse van de retroactieve bevraging van enkele oproepnummers en de herkenning door de verbalisanten van verzoeker als ingezetene van een voertuig. De KI wijst trouwens ook op aanwijzingen dat verzoeker ook bij andere, gelijkaardige, feiten is betrokken. Volgens de KI zijn er nog altijd ernstige redenen om te vrezen dat verzoeker bij zijn invrijheidstelling nieuwe misdaden of wanbedrijven zou plegen, gezien het lucratieve karakter van de ten laste gelegde feiten en het feit dat hij zowel in Duitsland als in België gekend zou zijn voor het plegen van gelijkaardige feiten. Er wordt op gewezen dat het onderzoek zich in een eindfase bevindt en dat de handhaving van de voorlopige hechtenis nog steeds volstrekt noodzakelijk is voor de openbare veiligheid, maar verzoeker in vrijheid kan worden gesteld mits naleving van enkele voorwaarden en het betalen van een borgsom.

Er moet ook worden benadrukt dat verzoeker niet zonder meer een parallel kan maken tussen handelingen binnen het domein van het strafrecht en van het vreemdelingenrecht. Dat de KI een verdere voorlopige hechtenis van verzoeker niet meer strikt noodzakelijk achtte voor de openbare veiligheid – waarbij dient te worden opgemerkt dat de voorlopige hechtenis een vorm van vrijheidsberoving betreft in het kader van een onderzoek in strafzaken waarin de schuldvraag nog niet definitief is beslecht, derwijze dat deze aan zeer strikte voorwaarden is verbonden teneinde in overeenstemming te zijn met artikel 5 van het EVRM – houdt niet in dat verweerder het gegeven dat verzoeker in verband wordt gebracht met zwaarwichtige strafbare feiten niet langer zou kunnen weerhouden om hieraan verblijfsrechtelijke gevolgen te koppelen. Verweerder beschikt ter zake over een eigen beoordelings-bevoegdheid en is hierbij niet gebonden door de beoordeling van de KI inzake het al dan niet handhaven van de voorlopige hechtenis. Om deze reden blijkt ook niet dat het noodzakelijk was dat verweerder specifiek motiveerde over de vermelding van de KI dat de verdere aanhouding van verzoeker niet langer volstrekt noodzakelijk was voor de openbare veiligheid, nu deze beoordeling specifiek kaderde binnen het strafrecht terwijl verweerder op basis van de voorliggende feiten een eigen beoordeling vermag te maken binnen het domein van het vreemdelingenrecht. Dit geldt des te meer nu verzoeker gedurende zeer lange tijd was aangehouden, met name bijna tien maanden, en hij verder zelf ook reeds aangeeft dat zijn voorlopige vrijlating enkel werd toegestaan onder strikte voorwaarden en het betalen van een borg van 10.000 euro.

Deze elementen wijzen er geenszins op dat verzoeker intussen niet meer wordt verdacht of van elke verdenking is vrijgesteld. Hij toont niet concreet aan dat enig aspect inzake de redenen voor zijn voorlopige invrijheidstelling of inzake zijn strafdossier onterecht niet is betrokken bij de beoordeling inzake de redenen van openbare orde in de bestreden beslissing.

Verweerder heeft gemotiveerd waarom hij op basis van de voorliggende gegevens van mening is dat verzoeker kan worden geacht een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving te vormen en verzoeker toont niet met concrete argumenten aan dat deze beoordeling onwettig, kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is. Het gegeven dat de KI na bijna tien maanden, en waar het strafonderzoek zich in een eindfase bevond, de voorlopige hechtenis niet langer handhaafde en verzoeker vrijliet onder zeer strikte voorwaarden en betalen van een borgsom maakt geenszins dat hierover anders moet worden geoordeeld.

In zoverre verzoeker nog betoogt dat de bestreden beslissing in strijd is met enkele van de voorwaarden die hem door de KI werden opgelegd, zoals dat hij een vaste woonplaats moet hebben op een adres in Antwerpen en dat hij België niet mag verlaten zonder schriftelijke toestemming van de bevoegde justitiële overheden, kan de Raad ermee volstaan vast te stellen dat verzoeker niet aantoonde dat hij een voldoende belang heeft bij deze kritiek. Het arrest van de KI gaf aan dat deze voorwaarden gelden voor een termijn van drie maanden, die intussen is verstreken. Op de terechtzitting werd verzoeker hier uitdrukkelijk op gewezen en werd hem gevraagd of deze termijn werd verlengd. Verzoeker gaf in antwoord hierop niet aan dat de voorwaarden werden verlengd.

Bovendien blijkt evenmin uit het dossier dat contact werd opgenomen door het parket teneinde verweerder erop te wijzen dat verzoekers aanwezigheid op het grondgebied voor het strafonderzoek of omwille van het strafproces onontbeerlijk is. Verweerder wijst dienaangaande in de verweernota op nuttige wijze op de omzendbrief nr. COL 13/2010 van het College van Procureurs-Generaal bij de hoven van beroep van 8 juni 2010. In deze omzendbrief leest de Raad onder meer: *“2. De parketten en de arbeidsauditoraten beoordelen zelf of zij zich tot de DVZ richten om naar de actuele verblijfstoestand van een vreemdeling te informeren. Zij kunnen zich daarbij laten leiden door de graad van zwaarwichtigheid van de vastgestelde feiten, door de aard van het daaraan gebruikelijk gegeven gevolg, of door de maatschappelijke weerslag ervan. De vraag tot informatie aan de DVZ is niet enkel beperkt tot de strafrechtelijke onderzoeken, doch kan ook toepasselijk zijn in burgerlijke aangelegenheden waarbij het openbaar ministerie is betrokken. Het wordt daarom aan de betrokken magistratuur overgelaten de DVZ te raadplegen. [...] 4. Uit het antwoord van de DVZ kan afgeleid worden dat de verwijdering imminent is. Op dat moment kan het openbaar ministerie aan de DVZ vragen om de beslissing of de betekening van de beslissing met betrekking tot de verblijfsstatus tijdelijk uit te stellen of op te schorten. In dat geval, richt de magistratuur een gemotiveerd verzoek per fax aan de Dienst “Opsporingen”, volgens het formulier in bijlage 2. De DVZ heeft er zich toe verbonden de verzoekende magistratuur binnen de 3 werkdagen op de hoogte te stellen van de door de DVZ ingenomen positie, of van de tijdelijke opschorting van de administratieve maatregel.”* Uit het voorgaande blijkt dat het initiatief om zich te informeren veeleer bij de parketten ligt en niet omgekeerd bij verweerder.

Met zijn uiteenzetting toont verzoeker niet aan dat het hem afgegeven bevel om het grondgebied te verlaten in strijd is met de aangehaalde wetsbepalingen en evenmin dat dit op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze is tot stand gekomen.

2.7. Verzoeker geeft verder aan de motivering in de bestreden beslissing te betwisten dat hij minstens sinds 16 september 2021 in België verblijft en hij geen aanvraag indiende voor een verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van burger van de Unie. In dit verband stelt hij dat hij bij aankomst in België werd aangehouden en dat hij hier dus nog geen drie maanden was. Hij stelt sindsdien steeds in hechtenis te hebben gezeten. Hij wijst er vervolgens op dat hij zich kort na zijn vrijlating wendde tot de stad Antwerpen voor een aanmelding als nieuwkomer, met name op 2 augustus 2022. Het is de Raad evenwel niet duidelijk hoe uit dit feitelijk betoog een onwettigheid of onregelmatigheid van de bestreden beslissing dient te blijken. Er blijkt niet dat verweerder op het ogenblik van de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, met name op 8 juli 2022, incorrect vaststelde dat verzoeker op geen enkel ogenblik sinds zijn komst naar België een aanvraag indiende om aan te tonen dat hij is gerechtigd op een verblijf als burger van de Unie. In deze omstandigheden toont verzoeker niet aan dat verweerder hem niet met toepassing van de artikelen 43 en 44ter juncto artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bevel kon geven om het Belgische grondgebied te verlaten. De aanmelding als nieuwkomer bij de stad Antwerpen op 2 augustus 2022 dateert van na het nemen van de bestreden

beslissing, zodat verzoeker niet dienstig naar dit gegeven kan verwijzen in het kader van huidig annulatieberoep.

2.8. Verzoeker voert ten slotte aan dat, in strijd met artikel 44ter van de Vreemdelingenwet, de economische situatie, de socio-culturele integratie en de banden met het land van herkomst niet worden besproken of vermeld in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Ook bij dit betoog blijkt evenwel niet dat verzoeker een voldoende belang kan doen gelden. Hij blijft immers volledig in gebreke te verduidelijken dat er concrete elementen in dit verband spelen die van invloed konden zijn op de afgifte van het bestreden bevel. Hij geeft zelf ook aan dat hij bij aankomst in België reeds werd aangehouden, en dit tot kort voor de afgifte van het bestreden bevel. Nergens kan uit blijken dat verzoeker hier economisch actief was of dat hij hier enige socio-culturele integratie kende. Feiten van diefstal kunnen evident niet als rechtmatige economische belangen worden beschouwd. Evenmin duidt verzoeker dat hij niet langer banden heeft met het land van herkomst, of dat in dit verband specifieke elementen spelen die in rekening dienden te worden gebracht.

2.9. Gelet op wat voorafgaat, moet worden vastgesteld dat verzoeker een schending van de artikelen 7, 43 en 44ter van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids-beginsel of het redelijkheidsbeginsel niet aannemelijk maakt. Evenmin blijkt dat verzoeker dienstig de schending kan inroepen van artikel 6 van het EVRM.

2.10. Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient te worden gesteld dat dit artikel, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoeker voert weliswaar de schending aan van artikel 6 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat hij geen schending van deze verdragsbepaling aannemelijk maakt.

2.11. De richtlijn 2004/38/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). Verzoeker toont dit evenwel niet aan. Hij voert evenmin aan dat de nationale wetgeving wordt toegepast op een zodanige wijze dat het met de richtlijn beoogde resultaat niet wordt bereikt. Er blijkt dan ook niet dat verzoeker zich nog dienstig kan beroepen op een schending van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG.

2.12. In zoverre verzoeker in de uiteenzetting van zijn middel nog wijst op een schending van artikel 7 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, wordt opgemerkt dat deze richtlijn gelet op zijn artikelen 2 en 3 geen toepassing vindt in de situatie van verzoeker die burger van de Unie is.

2.13. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS